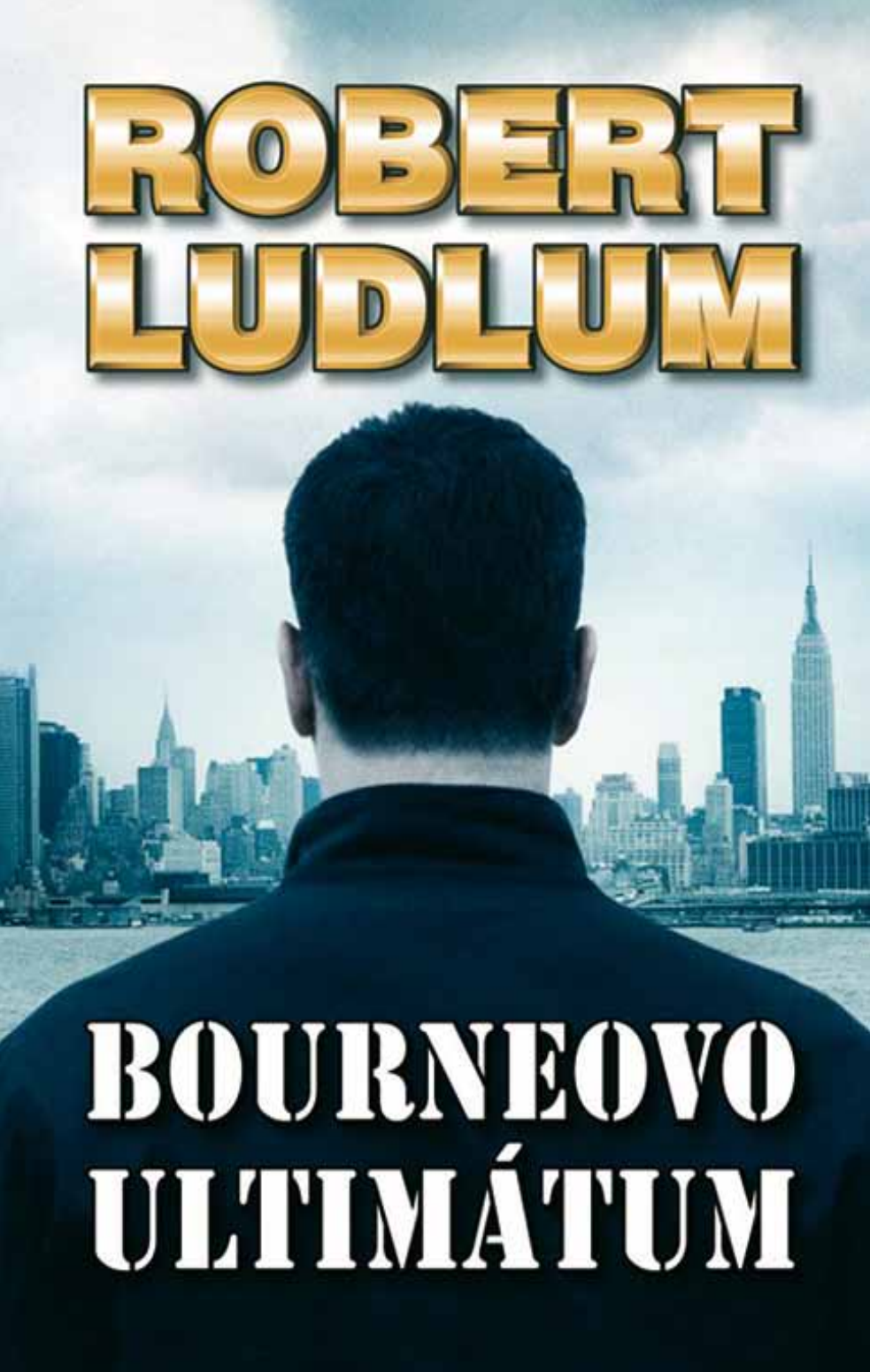

**ROBERT
LUDLUM**

A man with short dark hair, seen from behind, wearing a dark jacket, stands looking out over a body of water towards a city skyline. The skyline includes several tall buildings, with the Empire State Building being the most prominent on the right. The sky is overcast and grey.

**BOURNEOVO
ULTIMÁTUM**

ROBERT LUDLUM

BOURNEOVO ULTIMÁTUM

2011

Copyright © 1990 Estate of Robert Ludlum
Translation © 2007 by Dalibor Míček
Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE ULTIMATUM
vydaného nakladatelstvím Orion, Londýn 2004,
přeložil Dalibor Míček

Odpovědný redaktor: Lubomír Petr

Korektura: Hana Bončková

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-691-1

*Věnováno Bobbi a Leonardovi Raichertovým,
dvěma báječným lidem,
kteří obohatili naše životy – děkujeme.*

Prolog

Na venkovskou krajinu v okolí Manassasu ve Virginii se snášel soumrak. Bourne se kradl lesem, který ohraničoval pozemek obklopující sídlo generála Normana Swaynea. Z temných úkrytů vylétali vyplašení ptáci, probuzené vrány vyhlásily nad korunami stromů poplach, ale pak náhle zvuky umlkly, jako by na povel neviditelného spoluspiklence.

Manassas! Právě tady leží klíč! Klíč, který odemkne dveře vedoucí do podzemního úkrytu Carlose Šakala, mezinárodního atentátníka a nájemného vraha, jenž si předsevzal, že zničí Davida Webba a jeho rodinu... Webb! Nepřibližuj se ke mně, Davide! zařval Jason Bourne do ticha své mysli. Dej mi pokoj! Jsem zabiják, kterým ty nemůžeš nikdy být!

S každým cvaknutím kleští, jimiž prostřihával drátěný plot, si stále jasněji uvědomoval nevyhnutelnou skutečnost, potvrzenou těžkým oddechováním a potem, který mu vyrážel na čele. Bez ohledu na to, jak usilovně se snaží udržet v kondici, je mu padesát a už zdaleka tak lehce nezvládne věci, které před třinácti lety prováděl v Paříži, kde na rozkaz nadřízených Šakala pronásledoval. S tímto faktem se musí smířit, ne o něm přemýšlet. Kromě toho jsou zde Marie a děti – Davidova manželka a Davidovy děti – a neexistuje nic, co by nedokázal, aby je ochránil! David Webb se pomalu vytrácel z jeho psychiky a zůstával pouze Jason Bourne, predátor.

Proplazil se na druhou stranu plotu, postavil se a instinktivně oběma rukama zkontroloval výzbroj. Na tuto výpravu si vzal kromě automatické zbraně i pistoli na stlačený plyn, která vystřelovala šipky s omamnou látkou, dále pak lovecký nůž v pochvě a silný dalekohled. Nic víc predátor nepotřeboval, protože se nacházel za hranicí na území nepřítele, který jej dovede ke Carlosovi.

Medusa. Tajná, nikým oficiálně neschválená jednotka z Vietnamu složená z dobrodruhů, zločinců a vrahů, která se na příkaz saigonského velitelství pohybovala džunglemi jihovýchodní Asie,

prapůvodní eskadra smrti, jež přinášela do Saigonu více informací, než kolik nashromáždily všechny pátrací a výzvědné skupiny dohromady. Právě z Medusy vyšel Jason Bourne a David Webb byl tehdy sotva víc než vzpomínka, muž, jehož jiná žena a jiné děti tragicky zahynuly.

Generál Norman Swayne patřil ke špičkám saigonského velitelství a původní Medusa byla jeho dítětem a chráněncem. Nyní však povstala nová Medusa, odlišné, mohutné a mnohem hroziivější převtělení někdejší zlověstné organizace, a zahalená pláštíkem úctyhodnosti vyhledávala a ničila celé segmenty globální ekonomiky v zájmu hrstky vůdců. Její činnost byla financována dobře – a hlavně skrytě – uloženými zisky své tajné jmenovkyně. A novodobá Medusa tvořila most, který vedl k Šakalovi. Atentátník nedokáže odolat a pokusí se získat její vládce jako klienty. A obě strany se určitě shodnou na tom, že Jason Bourne musí zemřít. K tomu nevyhnutelně dojde! A Bourne proto musí odhalit tajemství, které se skrývá v sídle generála Normana Swaynea, náčelníka zásobovacího oddělení Pentagonu, vyděšeného muže s drobným tetováním na vnitřní straně předloktí. Příslušníka Medusy.

Bez nejmenšího zvuku či upozornění vyrazil z hustého porostu rozzuřený černý dobrman. Jason bleskurychle vytasil z nylonového pouzdra tlakovou pistoli a v okamžiku, kdy se na něj bestie s vyceněnými zuby vrhla, jí vpálil do krku šipku. Látka zabrala během několika vteřin; Bourne položil bezvědomé zvíře do trávy.

Podřízní tomu čoklovi hrdlo! zaječel do ticha Jason Bourne.

Ne, odmítl David Webb, jeho druhé já. Zvíře za nic nemůže.

Ztrať se, Davide!

Lunaparkem na okraji Baltimoru proudily davy lidí a kakofonie zvuků trhala uši. Tváře a krky všech přítomných se za horké letní noci leskly potem, snad s výjimkou těch, kteří našli odvahu nasednout do vozíků horské dráhy a teď se s vyděšeným jekotem řítili do propasti. Do šíleného blikání barevných reflektorů zněla z desítek reproduktorů ryčná hudba, kterou se stánkaři nabízející pouťové zboží marně snažili překřičet. Výbuchy rachejtlí, jež po desítkách prozařovaly noční oblohu a sesílaly kaskády jisker na temnou hladinu nedalekého jezera, jim rozhodně nepomáhaly.

Chlapi, snažící se dokázat svou mužnost, s naběhlými žilami na krku mlátili dřevěnými palicemi do dřevěných kovadlin a křivili tváře zklamáním, když červená koule nevyletěla až ke zvonku, upevněnému na horním konci svislého břevna, aby hlasitým cinknutím ohlásila jejich úspěch. Na protější straně hlavní ulice mezi atrakcemi do sebe narážela elektrická autíčka, za jejichž volantem se každý mohl cítit jako král silnic a vyběít si svou agresivitu.

O kus dál stála střelnice, která ovšem v ničem nepřipomínala mírumilovné předchůdkyně z venkovských poutí a místo vyviklaných vzduchovek nabízela sbírku nejmodernějších zbraní – umělohmotné samopaly a odstřelovačské pušky, protitankové pancéřové pěsti, a dokonce věrnou repliku plamenometu, který plival ohnivé jazyky doprovázené oblaky černého kouře. A znovu zpocené obličejy mužů, žen a dětí, kteří se sveřepým výrazem likvidovali nenáviděné cíle – partnery, rodiče, děti, kolegy –, osamělí proti všem nepřítelům, z nichž nejhorším byl strach.

Kolem boudy, v níž vzrušení zákazníci házeli šipky s ostrými hroty do nafukovacích balonků ozdobených karikaturami politiků, spěšně kulhal štíhlý muž opírající se o hůl, kterou svíral v pravé ruce. Nevšímal si nadšených výkřiků ani protestů, které doprovázely smrt každé ikony veřejného života, a pátravě hleděl do přeplněného bludiště jako člověk, jenž hledá konkrétní dům v neznámé části města. Na sobě měl sportovní košili a navzdory

nesnesitelnému vedru i neformální, ale slušivé sako. Do pohledného obličeje muže středního věku pronikla únava a zbrázdily ho předčasné vrásky, které stejně jako temné kruhy pod očima svědčily spíše o životě, jaký vedl, než o věku. Jmenoval se Alexander Conklin a svého času působil jako terénní agent Ústřední zpravodajské služby. Dnes už byl ve výslužbě a v tento konkrétní den, či spíše noc, rovněž naplněn úzkostí a obavami. V pokročilou hodinu si rozhodně nepřál pobývat právě v tomto místě a nedokázal si ani představit, jaká katastrofa ho přiměla sem zajít.

Přiblížil se k pandemoniu střelnice a náhle zalapal po dechu, strnul a upřel pohled na vysokého plešatícího muže přibližně svého věku, který měl přes rameno přehozené lehké proužkované sako. Z protějšího směru kráčel k bouřící střelnici Morris Panov! Proč? Co se stalo? Conklin se horečně rozhlédl na všechny strany. Jeho oči si všímaly tváří a postav; instinktivně věděl, že jej i psychiatra někdo sleduje. Už bylo pozdě, aby Panovovi zabránil vstoupit do vnitřního kruhu terče – místa setkání –, ale snad je oba stihne odsud ve zdraví dostat. Vysloužilý agent sáhl pod sako pro malou automatickou pistoli, svou stálou společnici, a rychle vykročil, prorážaje si cestu davem. Bezohlednými údery holí do kolen a ledvin, do prsou a žaludku vyvolal nejprve bolestné a rozzlobené výkřiky a pak menší vzbouření, ale konečně pronikl ke zmatenému lékaři a přes kravál mu zakřičel do obličeje.

„Co tady sakra děláš?“

„Předpokládám, že to samé co ty. David... Nebo snad mám říct Jason? Dostal jsem telegram...“

„Je to *past*!“

Do vřavy zazněl pronikavý výkřik a Conklin i Panov se ohlédli ke střelnici, od jejíhož pultu je dělilo jen několik kroků. Obézní žena se ztrhaným obličejem dostala zásah přímo do krku. Davu se zmocnilo šílenství. Conklin se otočil a pátral po místě, odkud kulka přiletěla, ale panika kolem něho rychle dosáhla vrcholu; neviděl nic než prchající postavy. Popadl Panova za loket a táhl ho mezi ječícími návštěvníky k horské dráze na konci parku, kde se dychtiví zájemci o jízdu tlačili k budce pro lístky.

„Bože můj!“ vykřikl psychiatr. „Platil snad ten výstřel jednomu z nás?“

„Možná... A možná taky ne,“ odpověděl bývalý zpravodajský agent a zaposlouchal se do zatím vzdáleného kvílení sirén.

„Řekl jsi, že je to past!“

„Protože jsme oba dostali nesmyslný telegram od Davida podepsaný jménem, které nepoužil už pět let. *Jason Bourne*! A pokud se nepletu, stálo i v tvém, že mu v žádném případě nesmíš volat domů.“

„Přesně tak.“

„Takže to opravdu byla past... Hele, Mo, ty se pohybuješ rychleji než já, takže vem ty svoje zdravé nohy na ramena a najdi telefon. Hoď sebou. A mám na mysli telefonní automat, který se nedá vystopovat.“

„Cože?“

„Zavolej mu domů! Řekni Davidovi, ať sbalí Marii s dětmi a okamžitě vypadne.“

„Cože?“

„Někdo nás našel, doktore! A ten někdo hledá Jasona Bournea. Hledá ho už celé roky a nevzdá se, dokud ho nedostane na mušku... Ty ses staral o Davidovu nemocnou hlavu a já jsem musel zatahat za všechny prohnílé nitky ve Washingtonu, abych jeho a Marii dostal živé z Hongkongu... Někdo porušil pravidla a protivník nás objevil. Nás dva, Mo, tebe a mě! Jsme jediní oficiálně uvedení lidé, kteří mají spojení s Jasonem Bournem, adresa a povolání neznámé.“

„Uvědomuješ si, co říkáš, Alexi?“

„To si sakra piš, že si to uvědomuju... Je to Carlos. Carlos *Šakal*! Dělej, doktore! Spoj se se svým bývalým pacientem a řekni mu, ať zmizí!“

„A jak to má udělat?“

„Hele, já nemám moc přátel a žádného, komu bych mohl natolik důvěřovat, ale ty ano. Dej mu jméno nějakého svého kolegy, kterému mohou pacienti volat i uprostřed noci, jako jsem kdysi volal já tobě. Řekni Davidovi, ať se mu ozve, až bude v bezpečí. A dej mu kód.“

„Jaký kód?“

„Kristepane, Mo, mysli hlavou! Někaké alias! Jones nebo Smith...“

„To jsou dost běžná jména...“

„No tak třeba Schickelgrubber nebo Moskowitz, něco si prostě vyber! Hlavně mu řekni, aby nás informoval, kde se skrývá.“

„Chápu.“

„A teď padej a *nevracej se domů!* Ubytuj se v hotelu Brookshire v centru Baltimoru pod jménem... Morris, Phillip Morris. Později tě tam vyhledám.“

„Co hodláš dělat?“

„To, co z duše nesnáším... Schovám hůl a koupím si lístek na tuhle podělanou horskou dráhu. Na ní by nikdo mrzáka nehledal. Možná se poseru strachem, ale je to jediná logická možnost, jak vyvážnout živý. I kdybych se měl vozit celou noc. A teď už konečně vypadni! *Dělej!*“

Zastrčenou okresní silnicí ujížděl vrchovinou New Hampshire směrem k hranicím státu Massachusetts zaprášený stejn. Za volantem seděl muž vysoké postavy, v jehož ostře řezaném obličejí se zračilo napětí; neustále mimoděk zatínal zuby a světle modré oči sršely vztekem. Vedle něj seděla jeho manželka, mimořádně atraktivní žena, jejíž kaštanové vlasy rudě zářily odrazem světla z palubní desky. V náruči držela osmiměsíční dcerku. Na zadním sedadle ležel pod dekou pětiletý světlavý chlapec a neklidně spal. Otcem obou dětí byl David Webb, dnes profesor orientalistiky, ale kdysi příslušník nechvalně proslulé Medusy a poté legendární nájemný vrah Jason Bourne.

„Věděli jsme, že se to jednou musí stát,“ vydechla Marie Webbová, rozená St. Jacquesová, původem Kanadanka, profesí ekonomka a řízením osudu záchránkyně Davida Webba. „Byla to jenom otázka času.“

„To je *šílené*.“ David šeptal, aby nevzbudil děti, ale o to zněl jeho hlas vzrušeněji. „Všechny záznamy byly přece pohřbeny v režimu nejvyššího stupně utajení nebo jak tomu ti pitomci říkají! Jak je možné, že někdo objevil Alexe a Morrise?“

„To zatím nevíme, ovšem Alex už určitě zahájil pátrání. A sám jsi říkal, že je nejlepší.“

„Jenže teď je poznamenaný,“ přerušil ji David. „Mrtvý muž!“

„To je snad předčasné, Davide. Podle tebe se mu nikdo nevyrovná.“

„Ale před třinácti lety v Paříži prohrál.“

„Přemohl jsi ho, protože jsi byl lepší.“

„Ne! Protože jsem nevěděl, kdo jsem, a on jednal na základě předchozích údajů, o kterých jsem já neměl nejmenší tušení. Předpokládal, že má co do činění se mnou, jenže já jsem tehdy sám sebe neznal, takže jsem mu nezapadl do konceptu... Pořád je nejlepší. V Hongkongu nám oběma zachránil život.“

„Jinými slovy tvrdíš totéž co já. Jsme v dobrých rukou, ne?“

„V případě Alexe jistě. Ale Mo je ztracený. Ten chudák nemá šanci. Unesou ho a potom ho zlomí!“

„Mo raději zemře, než by nás někomu prozradil.“

„Nebude mít na vybranou. Napumpují ho amytalem, vystřelí na Měsíc a za pár hodin budou mít na pásku celý jeho život. Pak ho zlikvidují a půjdou po mně... Po *nás*, což je důvod, proč se ty a děti vypravíte na jih. *Daleko* na jih. Do Karibiku.“

„Děti ano, ale já ne.“

„Nech toho! Dohodli jsme se, už když se Jamie narodil. Jen proto jsme to místo koupili a jen proto jsme málem na kolenou prosili tvého bratra, ať to tam pro nás hlídá... Ostatně odvádí fantastickou práci. Teď vlastníme polovinu vzkvétajícího rekreačního střediska, kterému Johnny ze skromnosti říká penzion, na konci kamenité silnice na ostrově, o kterém nikdo nevěděl, dokud u něho ten kanadský podloudník nepřistál s plovákovým letadlem.“

„Johnny byl od narození agresivní typ. Táta o něm jednou řekl, že by dokázal prodat i zchromlou jalovici jako vykastrovaného býka a nikdo by se jí nepodíval pod ocas.“

„Nejdůležitější ovšem je, že tě ten divočák miluje. A naše děti taky. Kromě toho také spoléhám na jeho... To je jedno. Johnnymu věřím. Tečka.“

„Mému mladšímu bráchovi klidně věř, ale na svůj orientační smysl moc spoléhat nemůžeš. Právě jsi minul odbočku k chatě.“

„Sakra!“ zařval Webb, dupl na brzdu a smykem auto otočil. „Hned *zítra*! Ty, Jamie a Alison odjedete na Loganovo letiště a odamtud odletíte na ostrov!“

„Ještě si o tom promluvíme, Davide.“

„Není o čem.“ Webb zhluboka a pravidelně dýchal, aby potlačil rozrušení. „Už jsem to zažil,“ dodal polohlasem.

Marie se otočila k manželovi, jehož náhle klidná tvář se matně rýsovala v odlesku kontrolky na palubní desce. To, co spatřila, ji vyděsilo více než představa, že je jim Šakal na stopě. Nedívala se na Davida Webba, mírumilovného vědce a učitele. Hleděla na muže, o kterém oba věřili, že navždy zmizel z jejich životů.